

Arrest

nr. 314 828 van 15 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juni 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2024 met referthenummer 120154.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2024 dient de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf in het kader van gezinshereniging met haar Belgische vader in.

1.2. Op 12 juni 2024 werd beslist tot weigering van de afgifte van het visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op datum van 24/04/2024 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door mevrouw E. M., Y. (...), geboren op (...) 1981, van Marokkaanse nationaliteit, om haar vader E. M., C. (...), geboren op (...) 1955 en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen; Overwegende dat betrokkene mevrouw E. M. (...) inmiddels reeds 43 jaar is (en dus reeds de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft) en dus dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar ouders in België. Overwegende dat er geldstorting voorgelegd werden om het effectieve karakter ten laste te bewijzen.

Overwegende echter dat volgende elementen dienen opgemerkt te worden:

Overwegende dat er dus geldoverschrijvingen van betrokkene haar vader werden voorgelegd om het effectieve karakter ten laste te bewijzen. Deze overschrijvingen behelzen de periode september 2012 tot en met 2024. Deze overschrijvingen tonen effectief aan dat mijnheer E. M. (...) zijn familie een bepaalde financiële ondersteuning geeft.

Mevrouw legt een attest voor dat stelt dat zij celibatair is. Verder legt mevrouw een document voor waaruit blijkt dat zij zelf geen eigenaar is van een woonst in Marokko ('attestation de non-imposition à la TH-TSC'), en legt ze verder een aanslagbiljet voor van haar inkomsten waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft aangegeven voor de periode 2018-2023 (attestation du revenu). Zij legt verder een document voor dat zij sinds 2018 geen job heeft uitgeoefend en verklaart zij verder op eer dat zij geen steun van de overheid ontvangt.

Hierbij kan het volgende opgemerkt worden:

Betrokkene mevrouw E. M. (...) krijgt financiële steun van haar vader. Het krijgen van financiële steun van haar vader betekent niet automatisch dat desbetreffende betrokkene financieel volledig afhankelijk zou zijn van haar ouders in België.

Overwegende verder dat er geen document werd voorgelegd waaruit blijkt wat de financiële lasten en behoeftes van betrokkene is (bijvoorbeeld wat betreft de kosten van een huurwoning enz..). Dat er hierbij geen document wordt voorgelegd waarin vermeld staat dat de ouders al dan niet een eigendom bezitten in Marokko.

Mevrouw legt verder een attest voor waarin vermeld staat dat zij sinds 2018 niet werkzaam is en dat mevrouw bijgevolg geen inkomsten heeft sinds 2018.

Hieruit blijkt echter niet dat betrokkene in Marokko voordien nooit inkomsten gehad zou hebben (bijvoorbeeld door het uitoefenen van een job) of überhaupt geen inkomsten zou kunnen bekomen in Marokko. Overwegende hierbij dat er geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene incapabel zou zijn om te werken. Overwegende dat betrokkene het ook niet aannemelijk maakt dat zij in Marokko geen werk zou kunnen vinden en aldus niet zelf zou kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Overwegende verder dat er ook geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene nooit gewerkt heeft of nooit zelf inkomsten heeft verdiend.

Overwegende bovenstaande feiten kan de DVZ zich niet uitspreken over het feit of mevrouw E. M. (...) voor haar overleven effectief volledig aangewezen is op de ondersteuning van haar ouders in België.

Betrokkene maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij ten laste is van haar vader in België.

De visumaanvraag van betrokkene wordt bijgevolg geweigerd.

Getekend voor de minister,

J. S. (...), attaché

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter Beperkingen:

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.
- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
- De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische vader. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter cf. artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Er werden in deze zin maar liefst 87 (!) bewijzen van geldverzendingen overgemaakt in de periode september 2012 tot en met 2024, en dus in een periode van 12 jaar onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging!

(stuk 2)

Deze daten dus van vóór de aanvraag gezinshereniging, en betreffen een periode van een 12 jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis (minstens 1x doch vaak meerdere keren per maand) – geld werd overgemaakt werd overgemaakt aan verzoekster in Marokko (= land van herkomst). Het betreffen aanzienlijke bedragen, met name vanaf 200,00 EUR tot soms zelfs 600,00 EUR met een gemiddelde van 350 euro per keer (x 87 = 23.450 euro!). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud.

Bovendien betreffen deze aanzienlijke bedragen van rond de 350 euro niet zomaar een 'ondersteuning', doch duidelijk een maandelijkse financiële afhankelijkheid om hiervan te kunnen leven in Marokko. Wetende dat in Marokko het leefloon slechts 240 euro per maand bedraagt, kan men stellen dat financiële hulp ruimschoots voldoende was om te overleven en kan men dus stellen dat de referentiepersoon in het levensonderhoud van verzoekster voorzag.

Deze geldverzendingen dienen dus aanvaard te worden als bewijs en er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde documenten (die hieronder verder zullen worden besproken) afdoende blijkt dat verzoekster op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Verwerende partij betwist de geldverzendingen niet; verwerende partij stelt zelfs dat deze overschrijvingen effectief aantonen dat mijnheer E. M. (...) zijn familie een bepaalde financiële ondersteuning geeft. Doch verwerende partij stelt verder in haar bestreden beslissing dat het krijgen van financiële steun van de vader niet automatisch betekent dat verzoekster financieel volledig afhankelijk zou zijn van haar ouders in België... Nochtans worden er naast deze geldverzendingen nog andere attesten voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster volledig aangewezen was op de geldstortingen van haar ouders om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. (zie infra)

Verwerende partij aanvaardt aldus al de geldverzendingen, maar stelt dus dat dit niet automatisch zou betekenen dat verzoekster financieel volledig afhankelijk zou zijn van haar ouders in België... Deze stelling is zeer contradictorisch.

Dat verzoekster geen bewijs zou voorleggen waaruit blijkt wat haar financiële lasten zouden zijn zoals bijvoorbeeld de kosten van een huurwoning of een document waaruit zou blijken dat de ouders geen eigendom bezitten in Marokko is geen wettelijke voorwaarde. Verwerende partij voegt op deze manier een extra voorwaarde aan de wet. Dit is trouwens een zware negatieve bewijslast.

Verwerende partij dient namelijk louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het 'ten laste' zijn is bewezen.

Verwerende partij dient dus haar eigen samenvatting bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om geldverzendingen gedurende een periode van 12 jaar (!). Hoezo, zou hieruit geen financiële afhankelijkheid blijken?

7.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door niet louter de vraag te beantwoorden of verzoekster dan wel of niet financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, maar wel zelf een hypothetische benadering toe te passen.

8.

Daarnaast wenst verzoekster de nadruk te leggen op het feit dat verzoekster geldverzendingen heeft bijgebracht die teruggaan tot 2012!

Hoewel noch artikel 40ter, noch artikel 40bis, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet enige frequentie-, tijds- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn opleggen, kan er wel worden besloten dat geldverzendingen die gedurende 12 jaren ononderbroken worden gestort afdoende de financiële afhankelijkheid aantonen.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307):

"Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds "ten laste" diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoorden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd."

Feit is dat er 87 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een periode van 12 jaar voor de komst naar België werd verzoekster elke maand (meerdere keren per maand) gesteund door de referentiepersoon in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer. Het valt daarbij op dat deze bedragen zeer consequent werden overgemaakt, hetgeen dus gezien kan worden als een vorm van inkomen dat verzoekster kreeg om in haar levensonderhoud voor deze maanden te voorzien.

9.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Een merendeel van deze stukken worden zelfs enkel opgesomd en niet becommentarieert.

Verzoekster legde nochtans attesten voor om te bewijzen dat zij in Marokko:

- *Geen woontaks betaalde daar zij er geen onroerende eigendom had; (stuk 4)*
- *Geen enkele vorm van inkomsten genoot in de jaren 2018, 2019, 2020, 2021, 2022 en 2023; (stuk 3)*
- *Geen enkel beroep uitoefende; (stuk 8)*
- *Alleenstaande was; (stukken 8 + 14)*
- *Geen enkele vorm van inkomsten had (stuk 5)*
- *Geen financiële overheidshulp verkreeg (stuk 9)*

Verwerende partij stelt dat deze attesten werden overgemaakt maar becommentarieert enkel stuk 3.

Verwerende partij stelt namelijk dat verzoekster een attest voorlegt waarin vermeld staat dat zij sinds 2018 niet werkzaam is en dat mevrouw bijgevolg geen inkomsten heeft sinds 2018. (stuk 3) Verwerende partij tracht dit attest teniet te doen door te stellen dat uit dit attest niet zou blijken dat verzoekster voordien nooit inkomsten gehad zou hebben of überhaupt geen inkomsten zou kunnen bekomen in Marokko. Sterker nog verwerende partij verwijt verzoekster dat er geen document voorligt waaruit blijkt dat verzoekster incapabel zou zijn om te werken en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij geen werk zou kunnen vinden in Marokko om zelf te voorzien in haar levensonderhoud.

Dit is en kan niet de bedoeling zijn. Wederom tracht verwerende partij extra voorwaardes toe te voegen aan de wet en verwerende partij legt de negatieve bewijslast met betrekking tot verzoeksters onvermogen onredelijk hoog.

Dit is duidelijk een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

10.

Het is zeer duidelijk dat verzoekster op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat zij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon gedurende een periode van 12 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat zij deze materiële steun nodig had om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, daar zij duidelijk onvoldoende vermogen was in Marokko.

De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning): (stuk 17)

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipst evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning): (stuk 18)

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.”

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de

beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

11.

Daarnaast heeft verzoekster het bewijs van een ziektekostenverzekering bijgebracht. Zij heeft een verzekering bijgebracht die haar medische kosten dekt in de Schengen-zone gedurende de verblijfsaanvraag. Bij aflevering van het visum en aankomst in België zou zij zich uiteraard – na inschrijving – hebben aangemeld bij de mutualiteit net zoals haar referentiepersoon bi Solidaris.

(stukken 13 en 19)

12.

Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden de arbeidsovereenkomst, de loonfiches, de huurovereenkomst en bewijs ziektekostenverzekering voorgelegd. (stukken 10, 11, 12 en 19)

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.”

2.2. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij op de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen. Zij stelt:

“Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.”

Verder voert zij als repliek op het enig middel aan:

“Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. Verzoekende partij voert in haar middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar zegt eigenlijk niets op dit vlak. Dit onderdeel van het middel dient dan ook in hoofdorde als niet-ontvankelijk beschouwd te worden. Ten overvloede merkt verwerende partij op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.³

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

4 De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁵

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vroeg verzoekende partij de afgifte van een familiale hergroepering aan met haar Belgische vader te vervoegen. Verzoekende partij is echter ouder dan 21 jaar, op heden 43 jaar, en dient dan ook aan te tonen dat zij ten laste is van haar vader in België.

Dit artikel stelt in haar paragraaf twee, eerste lid, 3° duidelijk:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”⁷

Om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, dus van voor haar aankomst in het Rijk en dit tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging.

De bestreden beslissing geeft vervolgens een overzicht van de stukken die verzoekende partij voorbracht om aan te tonen dat zij beweerdelijk wel aan deze voorwaarden zou voldoen wat zij op heden ook nog steeds beweert.

4. Verzoekende partij merkt onder meer op dat zij geldstorting voorbrengt sedert 2012 waaruit moet blijken dat zij reeds lang financieel afhankelijk zou zijn van haar in België verblijvende vader. Daarnaast brengt zij een attest voor van de Marokkaanse overheid waaruit zou moeten blijken dat zij onvermogen is en niet beroepsactief is.

De bestreden beslissing gaat hier echter reeds nader op in en geeft aan dat:

“Betrokkene mevrouw E. M. (...) krijgt financiële steun van haar vader. Het krijgen van financiële steun van haar vader betekent niet automatisch dat desbetreffende betrokkene financieel volledig afhankelijk zou zijn van haar ouders in België.

Overwegende verder dat er geen document werd voorgelegd waaruit blijkt wat de financiële lasten en behoeftes van betrokkene is (bijvoorbeeld wat betreft de kosten van een huurwoning enz.). Dat er hierbij geen document wordt voorgelegd waarin vermeld staat dat de ouders al dan niet een eigendom bezitten in Marokko.

Mevrouw legt verder een attest voor waarin vermeld staat dat zij sinds 2018 niet werkzaam is en dat mevrouw bijgevolg geen inkomsten heeft sinds 2018.

Hieruit blijkt echter niet dat betrokkene in Marokko voordien nooit inkomsten gehad zou hebben (bijvoorbeeld door het uitoefenen van een job) of überhaupt geen inkomsten zou kunnen bekomen in Marokko. Overwegende hierbij dat er geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene incapabel zou zijn om te werken. Overwegende dat betrokkene het ook niet aannemelijk maakt dat zij in

Marokko geen werk zou kunnen vinden en aldus niet zelf zou kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Overwegende verder dat er ook geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene nooit gewerkt heeft of nooit zelf inkomsten heeft verdiend.

Overwegende bovenstaande feiten kan de DVZ zich niet uitspreken over het feit of mevrouw E. M. (...) voor haar overleven effectief volledig aangewezen is op de ondersteuning van haar ouders in België.”

Uit het geheel van de stukken besluit verwerende partij inderdaad dat er niet aannemelijk gemaakt wordt dat verzoekende partij volledig ten laste is van de referentiepersoon, zijnde haar Belgische vandaar.

De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat:

“De visumaanvraag van betrokkene wordt bijgevolg geweigerd.”

Ook uit de stukken die op heden gevoegd worden bij het verzoekschrift kan niet afgeleid worden dat verzoekende partij voldoende bewijst dat zij voldoet aan de voorwaarden om een visum tot familiale hergroepering te bekomen.

Het feitelijk betoog van verzoekende partij is dan ook onvoldoende om te besluiten dat verwerende partij de voorliggende beslissing ten onrechte genomen zou hebben.

5. Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hare. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt.

6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.⁹

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

7. *Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.*

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

8. *Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.*

10 *Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.*

9. *Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond."*

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de op de bestreden weigeringsbeslissing toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belg ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belg die hij begeleidt of vervoegt.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf als familielid van een Belg indiende, met name in functie van haar vader, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader.

Verzoekende partij voert niet aan noch blijkt dat haar Belgische vader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste "*zijn*" inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden "*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*", en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat '*ten laste zijn*' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als '*ten laste*' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het *'ten laste zijn'* van de referentiepersoon is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De bewijslast inzake de voorwaarde van *'ten laste zijn'* rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoekende partij de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen.

2.6. Lezing van de motieven van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij in essentie vaststelt dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet toelaten vast te stellen dat zij in het herkomstland voor haar basisbehoeften effectief aangewezen was op de ondersteuning van de referentiepersoon.

Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij volgende bewijzen van geldstortingen heeft voorgelegd aan het bestuur:

In het jaar 2012: drie geldstortingen in november en december voor een totale som van 710 euro.

In het jaar 2013: dertien geldstortingen in januari, februari, april, mei, juni, juli, augustus, september, november en december voor een totale som van 2 979 euro.

In het jaar 2014: twaalf geldstortingen in januari, februari, maart, april, mei, juni, juli, augustus en december voor een totale som van 2 987 euro.

In het jaar 2015: tien geldstortingen in februari, maart, mei, juni, september, november en december voor een totale som van 2 220 euro.

In het jaar 2016: zes geldstortingen in mei, juni, juli, oktober en december voor een totale som van 1 775 euro.

In het jaar 2017: veertien geldstortingen in januari, maart, mei, juni, juli, augustus, september, oktober, november en december voor een totale som van 3 423 euro.

In het jaar 2018: twee geldstortingen in januari en april voor een totale som van 588 euro.

In het jaar 2019: geen bewijzen van geldstortingen aan verzoekende partij.

In het jaar 2020: drie geldstortingen in maart, september en oktober voor een totale som van 685 euro.

In het jaar 2021: twee geldstortingen in maart en augustus voor een totale som van 490 euro.

In het jaar 2022: vijf geldstortingen in februari, augustus, september, oktober en november voor een totale som van 1 495 euro.

In het jaar 2023: acht geldstortingen in januari, mei, juni, juli, augustus, september en oktober voor een totale som van 2 463 euro.

In het jaar 2024: één geldstorting in februari voor een totale som van 195 euro.

Verschillende geldstortingen aan een derde

Verder heeft verzoekende partij een Marokkaans attest van 27 februari 2024 voorgelegd waaruit blijkt dat zij celibatair is, een medisch certificaat van 28 maart 2024 waarin geattesteed wordt dat zij geen inkomensgenererende activiteit gedurende lange periode kan uitvoeren, een Marokkaans attest van 29 februari 2024 waarin aangegeven wordt dat verzoekende partij geen beroep uitoefent, een verklaring op eer van 28 februari 2024 waarin verzoekende partij stelt dat zij geen overheidssteun ontvangt, een Marokkaans attest van 7 maart 2024 waarin gesteld wordt dat zij sinds 2018 tot 2023 geen enkele tewerkstelling heeft uitgeoefend binnen het administratief gebied, een Marokkaans attest van 11 maart 2024 waarin gesteld wordt dat zij niet belastbaar is wat betreft woonbelasting en gemeenschapsbelasting, afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekende partij, alsook een Marokkaans attest van 11 maart 2024 neergelegd waarin gesteld wordt dat zij geen aangifte van inkomen heeft gedaan bij de belastingdienst in de periode 2018-2023.

De verwerende partij aanvaardt dit alles niet als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon omdat er geen zicht wordt geboden op de financiële lasten en behoeftes van verzoekende partij in Marokko noch blijkt dat verzoekende partij nooit gewerkt heeft of nooit zelf inkomsten heeft gehad. Evenmin blijkt dat verzoekende partij niet capabel zou zijn om te werken en alzo in haar levensonderhoud zelf te voorzien.

2.7. De Raad volgt de verwerende partij dat het feit dat de referentiepersoon geld heeft overgemaakt aan de verzoekende partij niet zonder meer het bewijs inhoudt dat verzoekende partij als *"ten laste"* moet worden beschouwd. Het is immers vereist dat de overgemaakte financiële of materiële steun werkelijk nodig zijn voor de derdelander om in het land van herkomst te kunnen voorzien in diens basisbehoeften.

2.8. Evenwel heeft de verzoekende partij gelijk waar zij betoogt dat de beoordeling van de verwerende partij met betrekking tot de verschillende voorgelegde stukken kaduuk is. De Raad benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” inhoudt dat het om een bestaande toestand moet gaan (RvS, nr. 241 649 van 29 mei 2018) (eigen onderlijning). De motivering dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekende partij voor 2018 nooit een inkomen heeft gehad kan in het licht van voorgaande niet volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond werkelijk op de geldstortingen van de referentiepersoon te zijn aangewezen om in haar basisbehoeften te voorzien. Zo immers al zou kunnen aangenomen worden dat verzoekende partij voor 2018 was tewerkgesteld, dan nog is het kennelijk onredelijk aan te nemen dat verzoekende partij sinds 2018 gedurende meer dan zes jaar op deze voorgaande inkomsten kon teren om in haar basisbehoeften te voorzien. Ook de motivering dat er geen document voorligt waaruit kan blijken dat zij incapabel zou zijn om te werken is in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij een bestaande toestand van afhankelijkheid moet aantonen, kennelijk onredelijk, dit nog naast de vaststelling dat dit motief ook niet strookt met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat een medisch attest werd voorgelegd inzake de onmogelijkheid tot werken.

Waar de verwerende partij voorts motiveert dat geen document voorligt waaruit blijkt wat de financiële lasten en behoeften van verzoekende partij zijn en zij dit verder koppelt aan het feit dat er geen document wordt voorgelegd waarin vermeld staat dat de referentiepersoon al dan niet een eigendom bezit in Marokko, wijst de Raad er eerstens op dat hoe dan ook mag aangenomen worden dat verzoekende partij uiteraard kosten heeft in het land van herkomst om in haar levensonderhoud te voorzien en ten tweede, door te motiveren dat niet blijkt of haar ouders in Marokko een eigendom bezitten waarmee de verwerende partij lijkt aan te geven dat het goed kan dat de ouders in Marokko een huis hebben waarin de verzoekende partij gratis kan verblijven, zij daarmee net lijkt aan te geven dat de verzoekende partij wel degelijk al minstens op vlak van huisvesting (en dus materieel) afhankelijk is van de referentiepersoon.

2.9. De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde geldstortingen op concrete wijze af te toetsen en in essentie louter heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij onvermogen was of zelf niet kan remediëren aan haar onvermogenheid, motivering die blijkens de bespreking *supra* kennelijk onredelijk is. De Raad wijst erop dat het hem niet toekomt om de beoordeling van het ‘ten laste’ zijn aan de hand van de voorgelegde geldstortingen en overige stukken zelf te maken. De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich, gelet op de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht, op.

2.10. De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Immers verwijst de verwerende partij slechts naar de motivering in de bestreden beslissing en meent dat deze motivering terecht tot het besluit leidt dat het “ten laste” zijn niet is aangetoond, terwijl uit de bespreking *supra* al gebleken is dat de gegeven motivering gebrekkig is.

2.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 12 juni 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER